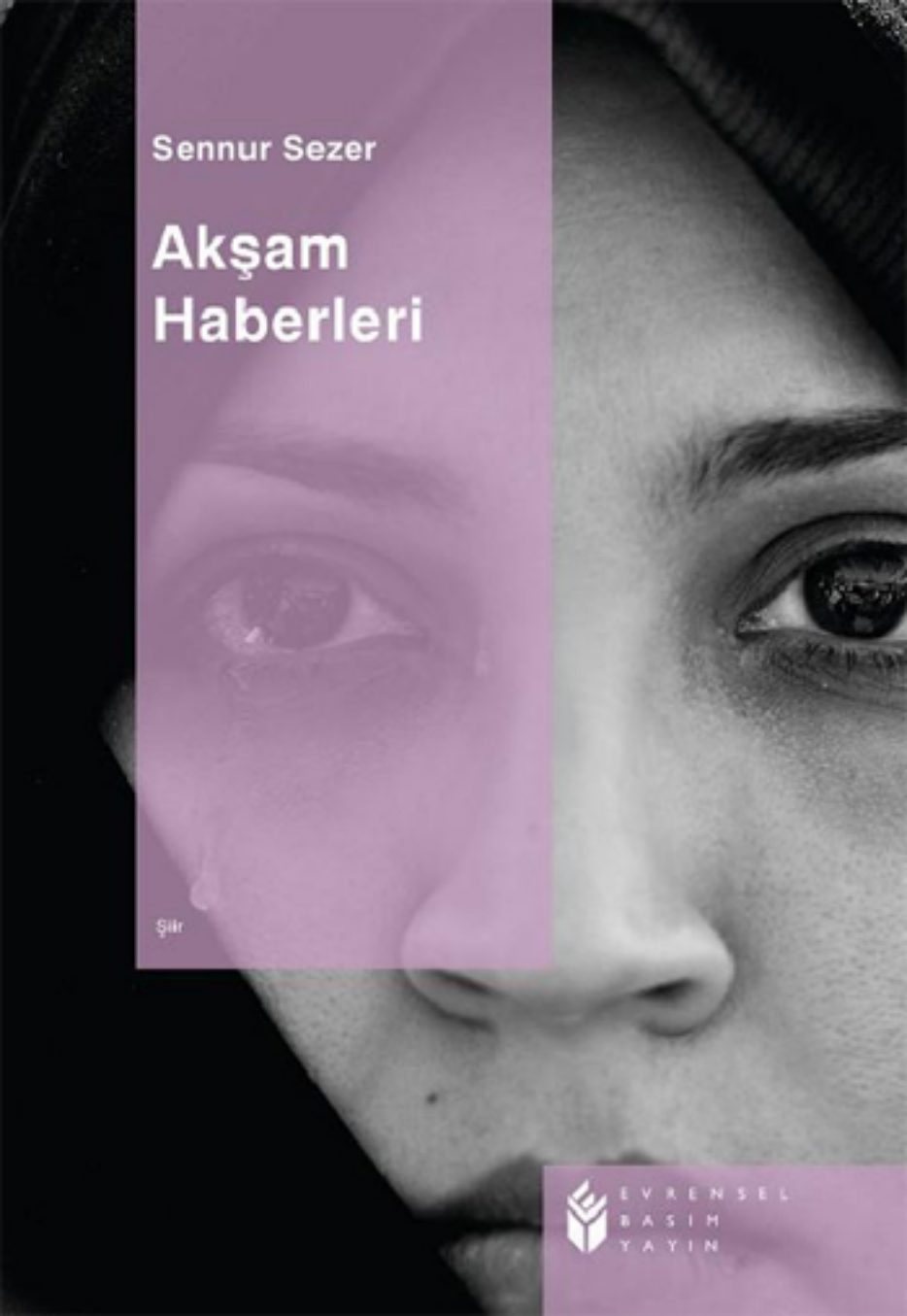

Sennur Sezer
Akşam Haberleri
Şiir
EVRENSEL BASIM YAYIN

EVRENSEL

BASIM YAYIN

Sennur Sezer

AKŞAM HABERLERİ

Şiir

DOĞA BASIN YAYIN
Dağıtım Ticaret Limited Şirketi
Tarlabaşı Blv. Kamerhatun Mah. Alhatun Sk. No: 25 Beyoğlu / İstanbul
T: 0212 255 25 46 F: 0212 255 25 87
www.evrenselbasim.com - info@evrenselbasim.com

Evrensel Basım Yayın **307**
Akşam Haberleri: Sennur Sezer

Genel Kapak Tasarım: **Savaş Çekiç**
Kapak Uygulama: **Devrim Koçlan**
Kapak Fotoğrafı: **Ali Öz**
İç Desenler: **Evren Erol**

ISBN 978-975-6106-36-5
© Evrensel Basım Yayın **2006** - Sertifika No: **11015**

Birinci Basım **Ekim 2006** - Üçüncü Basım **Ekim 2014** • İstanbul

Baskı: Ezgi Matbaacılık Tekstil Pors. İnş. San. Tic. Ltd. Şti.
Sanayi Cd. Altay Sok. No: 14 Yenibosna / İstanbul • Sertifika No: 12142
T: 0212 452 23 02 - www.ezgimatbaa.net

AKŞAM HABERLERİ

Belki
yazdan kalma bir gün de yeter
karahindiba çiçeklerini görmeye

YAZIT

“Toplandılar büyük alanına kentin
çünkü oğullar ölüyordu.
‘Benim oğlum’ diye hıçkırdı kadının biri,
‘kardeşimin oğlu ve düşmanımınki yan yana gömüldü...’
‘Kızlarımız’ diye yanıtladı öteki ‘kocasız kaldı, nişanlısız’.
Genç bir kız ‘sevgilileri olmayacak ergenlerin’ diye sızlandı,
saçları ağarmıştı.
...
Ve çekirdeksiz meyveler büyüdü ağaçlarda.
O yılın hasadından sonra
ot bile yeşermedi toprakta...”

Kırık bir mermere kazınmış bu öykü,
kanla lekelenmiş,
ne başı var ne sonu.
Kim bilir eski mi,
ne kadar eski,
yoksa az önce mi attı kalemini taşçı...
Kan damlaları ıslak.
Ve uzakta bir uğultu.

SİPERDE

Bir kadın saçlarını tarar gibi ayartıcı bir esinti. Ve nicedir
susmuş kuşların şarkılarını esirgemeyişi.
Daha şafak sökmemişti. Silahlarımızın tetikleri karıncalı,
mataralarımız mahmur. Son soluğunu
kollarımızda veren arkadaşların ılıklığıyla
buyrukların son heceleri patlıyor koruganda...
Bir kadın saçlarını tarar gibi ayartıcı, bir yaz ortası esintisi...
Kuşlar, savaş boyu susmuştu sanki. Floryalar,
çobanaldatanlar, sakalar...
Bu karatavuk herhalde. Eşini çağırır gibi çağırıyor güneşi.
Ve kızaran ufukta ninemin tandırının tüten ateşi.
Bir an ekmeğin dağılışını duyuyorum damağımda.
Uyudum mu? "Uyku düşmanımdır! Uyku düşmanımdır!"
savaş başlayalı beri...
Ninemin tandırı... Ekmek kokusu... ve kan damlamamış
bir yudum su...
Biri "barış... barış" diye mi fısıldadı.
Bir kadının saçlarını tarayışı gibi tanıdık,
bir kadın gibi ayartıcı, yabancı bir gün...

Ve uğultu başladı.

DUT AĞACI

Belki de bayramdı. Çünkü toprak geniş, bayramlar bereketli,
insan kalabalıktır. Ve biri benzemez ötekine,
aynı anadan doğsa bile.
Belki de bayramdı. Sünni köylerde kurbanlar kesilir, on gün geçmez Alevi köylerde cehennem ağzını yumardı.
Suçlar bağışlanır. Bayramdır.
Belki de bayramdı.
Gökyüzü gümüş paralar gibi ve
gökmavi ışıltıda saçları kızların...
Gelinlerin yüreği ağzında, ihtiyarlar sessizdi.

II

"Toprak mı tutuştu?"
Bu soruyu kim sordu?
Yalazlanan bir sesle kim sordu bu soruyu: Toprak mı tutuştu?
Bir kucak ipek böceği sanki, obur çeneleriyle
saldırdı yapraklarıma.
Bir dinmez hışırtı.
Kırı dolaşan çığlık ne...
Yoksa yeniden kazanlara mı attılar kozaları?
Sağılan sıcak ipek, poşuların rengine yansıyan ağıtlı kızıllık...
Kıvrılan kelebek kanatları...
Dutlarım pekmez kazanında tanırdı sıcağı...
Bu nasıl bir sıcak... bu ne kaynamaz pekmez...
Bu nasıl helva...
Ölen kim?

III

Belki de bayramdı.
Güneşi utandıran sıcaklığı tanıdım. Tanıdı ot böcek.
Uyudum uyanamadım.

Gurbet çığlıktır,
kim çevirebilir bir türküyü çığlığa

KENGER

Dikendir bir ucu, bir ucu açlık... Bozkırın yeşilidir.
Topraktan kazılmadan kopmaz kökü. Kardeşi kardeşe düşüren
bir ucu korku, bir ucu açlık. Torba yırtık, diken eksik...
Kim yedi?.. Ben yemedim. Min nexwar...
Dikendir, bir ucu kıtlık. Kimsesizlik bir ucu.
Kardeşi kardeşe düşüren. Kışkırtan kana...
Bir yudum yeşil tat veren bulgura, kim yedi kengeri?
Ben yemedim, aç karnımı... bak karnıma.
Yırtar keser eti, yırtar çığlığı acının:
Ki kuşt mi kuşt, kim öldürdü ben öldürdüm.
Küçük kızın saçları mı hotozu papuğun?
Papuk mu, ibibik mi, çavuşkuşu?
Kengeri kim söker açlık mı yokluk mu...
Dikendir bir ucu, bir ucu kıtlık. Ekşir tulukta yoğurt. Katıktır.
Ekşir kenger, bük otu, cevir...
Dövünür kızçocuğu. Eli kan mı, kına mı?
Kim öldürdü, ben öldürdüm, kim yıkadı, ben yıkadım...
Kim gömdü?.. Kim söktü kengeri?.. Kim yedi?..
Bir ucu yılan kemiği, bir ucu kıtlık.

ANA

Soluğumuz maviydi. Buzla çiçeklenirdi penceremiz.
Sabah anamızı alıp götürürdü. Erken sökerdi. Fabrikaydı.
Soluğumuz maviydi.
Gurbet nedir? Gurbet dil midir?
Okul bir dildir. Ev başka bir dil.
Anam bir dildir, fabrikanın dili. Bir çığlıktır,
bir çığlığı kim çevirebilir?
Ben diliyim anamın.
Vay vay buz çiçekleri pencerelerin. Vay iplik fabrikası vay.
Vay dil bilmez işçileri fabrikanın. Vay sözcüsü işçilerin.
Vay direnişçiler.
Fabrikanın dili anam. Fabrika analardır.

Yerim Dersim'dir, dilim Dimili.
Vaze, söyle demektir. Vano, söylüyor.
–Vaze oğlum! İşçiler vano şeker. Hem para artsın
hem şeker verilsin. Bayramdır.
Vay kardeş, vay okullu oğlu işçi ananın. Vay dillerine kurban.
Ben diliydim anamın.
Tadını duyardım "İşçiler şeker istiyor" derken şekerin.
Elinin ağırlığı saçımda dolaşırdı. Anamdı, diliydi açlığımın.

Pencereleri dağa bakar gurbetin. Okul bir dildir. Ev bir dil.
Gurbet çığlıktır.
Kim çevirebilir bir türküyü bir çığlığa.
Ben diliyim işçilerin gurbette. Her toplantıda
eli ağırlaşır anamın saçlarımda.
Soluğum mavi, görürüm. Buz çiçeklenir.
Ben diliyim anamın.
–İşçiler kumaş istiyor, ürettikleri iplikten.
Bayramdır.

KAHVALTI

Sabah ağrılarla gelir. Gül yüzlü şafak uyanmaz kolayına.
Köşede bir reklam ışığı: Drink Coca Cola.

Sabah ağrılarla gelir. Yeni yabancılar yasası onaylandı.
Kağıtlarınız tamam mı... Karar ver işçilik mi, sığınma mı?
Gemileri yakmak, örtmek kilitlemek mi kapıları...
Geçen hafta batan mülteci gemisindeydi amcaoğlu...
Yas tutacak kimse kaldı mı?
Ah gül olan dikenleri sılanın... Ah yokluğun sızıları...

Sabah ağrılarla gelir. Soğuk. Çayın kokusu yok.
Yok ekmeğin kokusu. Kokmuyor bunca çiçek.
Geçecek bu yadırgama elbet... gökyüzü bize de selam verecek.

Karar ver konuşmak mı kahvaltı mı?

ÇIĞLIK

Kan değil, is değil, olsa olsa gölge. Sildikçe bulaşıyor,
koyuluyor sildikçe. Kundaklara düşmüş tüfeğin gölgesi,
sapan taşına karşı mermi izi gibi bir şey. Hani öldürülmek gibi su içerken.
Öyle bir çığlık izi işte.

Birbirine benzedikçe sözcükler, selamlaşmalar barışı andıkça, ellerime bulaşıyor, koyuluyor, yerleşiyor boğazıma.

İki perde ardındadır, gümüş bir kılıf içinde.
Beyaz bir deri işte, yasaklar kayıtlı ve kurbanlar. Yakılacak kurbanlar... İbrahim'in elini durduran koç nerede?
Kurban taşında bebekler...
yakılması istenen bebekler... Sözler kan içinde.

Yankısı dağlardan çöllere düşen bir çığlık: Filistin!.. Filistin!.. Filistin!.. Filistin!.. Filistin!..
Lekesi ellerinizde.

GÜLBEZEK PENCERE

Zonkluyor başım. Işık zonkluyor. Gözlerim. Perdeyi çeksenize.

Perde yok. Olup olacağı bir gülbezek pencere. Taa tepede.
Yatağın serili kilisede.
Londra'da bir kilise. Yan yana bir sürü yatak. Sığınmacı seli...
Kaç yılıdır? Zaman nedir? İsa nerde?
Kurtarıcı kim? Nedir insanları sürükleyen bu soğuk şehre?

Zonkluyor başım. Elim zonkluyor. Kurşun yarası... Faddal. Buyrun. Ehlen ve sehlen. Hoş geldiniz. Burası Filistin. Işığı devşiren bir gülbezek pencere. İsa doğdu burada. Bu kilisenin temelinde bir ahır var. Kutsaldır.
Kutsal sığınak olmak göçmenlere...

Selamün aleyküm. Esenlik üstünüze.
Ben taş yontarım. Her biri bir gülbezek pencere.
Açar ışıltılar gümüşün ortasında... açar altının ortasında.
Yüzük... Küpe. Londra'da göçmenim... Bir tezgâhım var...
Şuracıkta.
Kanayan bir gülbezek penceredir yonttuğum.
İnsanlara açılan kutsallığı kanatalı beri savaş.
Kanayan bir sığınak.

Zonkluyor ışık... Kanıyor. Işığı devşiriyor kanayan bir pencere.

EKMEK KIRIĞI

Durup bak, akşamın bu ıssızlığı sürüp giden bir sevda şarkısı,
ne anlatılır, ne cayılır bir çınlama kulaklarda. Göğün kararıp
kararıp ışıldaması. Bir yanılsama. Az önce işsiz kalmış birinin
baş dönmesi...
Boğaza batan bir kılçık.
Benzetmelerle anlaşılmayacak kadar yabancı, düşler gibi
tanıdık, kayıp.
Sofra örtüsünden parmağıma aldığım ekmek kırıntısı.
Gövdemin sıcağında ne varsa sakladığım öyle gizli bir sızı.
Parmağımın ucunda... üstü incili, içi sancılı...
Yarın sabah pencereme konar mı? Havar!.. Havar!..
Parmağımın ucunda kıpırtı...
Hani sıcağın... Hani dönüp duran kanat sesi...
Havar ekmeğin ufağına, insanın yabanına muhtaç eden
gurbet elinden!
Havar üstü küncülü, içi sancılı ekmek, altın incili yâr!
Havar! Havar! Dostlar yoldadır.
Hele dön geri bak.

CEVAPSIZ

Ah şimdi kim anlatacak sevdayı?.. Akşamdır.
Ve benim akşamım gecedir kimilerine. Orada şafak mı söküyor?
Yoksa uzaklarda çöl sıcağından ürkenler mi çağırıyor geceyi:
Ya leyl! ya leyl! ya leyl!

Ah şimdi kim anlatacak durgun sularını sevdanın?
Yorgun gözlerim ışığını yitirdi. Tan yerine düşüyor
sevdalımın gölgesi. Bir düğün türküsü mü yas çığlığı mı duyulan:
Tililili... tililili... tililili.

Ah bırakacağım tek miras sevdadır. Anlamak sizin işiniz.
Bilin ki gün ağarırsa sevdadandır.
Sevdadandır dallar çiçeklenirse.
Ve endişe bir gün sevdasız kalmaktandır.
Ah ey lo lo lo... Ah ey le le le.
Kim anlatacak kim? Akşamdır.

KAFKASLI

Beydim. Kuş olsam serçe olmazdım, katılmazdım turnalara.
Kanatları ta Kafkaslar'da bir kartalla yarışırdım belki.
Beydim, satardım halkımın oğullarını. Yakışıklıydılar ve silahşör.
Atları tamamlardı boylarını.
Satardım halkımın kızlarını. Kibirli ve güzeldiler. Dikbaşlı.
Beydim. Soyumdu silahım.

Beydim. Eğerim ve silahlarım yük boynuma. Atım beni bıraktı.
Beydim. Gün geldi benim oğullarım ve kızım satıldı.
Gümüşleri örttüm acılarıma. Beydim.
Dağlarımı sürdüler masallara.

Beydim. Beyiyim yoksulluğun bir dağ köyünde.
Çerkeskamın etekleri hışırdar rüzgârın mızıkasında.
Ve dallar tahta kaşıkları vurur.
Yıldızlar göz kırpar. Örterim ışıltılarını acılarıma.

Beydim. Masallarımı dağlara sürdüler.

BOŞNAK GELİNİ

Bosna bir sudur. Köprüsü yok.
Çünkü köprüye yeni gelinler gömülür. Hep ayakta kalsın diye. Hep saygılı olsun diye insana.
Mimarın ilk karşılaştığı.
Kim olursa...
Bosna bir sudur. Köprüsü yok. Çünkü Drina'da mimarın karısı gömülüdür. İki çocuğu kundakta. Taşlardan sızar sütü. Kimi de gözyaşı der işçilerin. Gelinler köprülere diri gömülür.
Bosna köprüsüz bir sudur.
Sevgi köprü dinlemez bir sudur. Boşnaklar yadırgı gelin istemez. Göndermez gelinleri üç çocuk anası olmadan baba evine. Bayramda bile. Ve sever yadırgı güveyleri. Yaban töresinde gelinler baba evinden esirgenmez.
Bosna bir sudur. Bosnalı delikanlı hep o kızı söyler.
Gölgesini pencereden gördüğü: "Na demirlu penceru"...
Usul bir gül kokusu ve kara bir saç örgüsü.
Sorar rüzgâr suya "imali?.. Var mı?" Neyin sorulduğunu bilmeden kızları yansılar su: "Neyma... neyma..."

II

"Na demirlu penceru"... Rüzgâr vuruyor kepenklere. Orada köprüde bir çocuk ağlıyor, istiyor annesini. Ve demirli pencerede siyah saçlı bir kız hayali...
"Na demirlu penceru"... Rüzgâr arıyor Boşnak gelinleri...
Arıyor yıkık köprülerde. Uzakta yadırgı bir şehirde, kucağında bir bebekle bir kadın. Eski bir ninniyi mırıldanıyor.
Özlüyor dilini.
Köyünü soruyor sanki biri... Anasını, babasını...
Haykırıyor birden:
"Yok! Yok! Neyma! Neyma!"

III

Bosna bir sudur. Köprüsü yok.
Sevginin köprüsü yıkık, Balkanların güneyinde.
Bosna bir sudur. Rengi Boşnak gelinlerin gözleri.

OKTAY GÜNDAY'IN BİR RESMİ

Paris'te sabaha karşı döner matbaa işçileri eve.
Ve Paris'te çöplerin üstünde demet demet çiçekler, lüks mahallelerde. Oktay ressamdır ve matbaa işçisi. Gün doğmadan göz göze geldi bir kaysı gülüyle. Uykusuzdu. Umursamadı. Ertesi gece bir kamelya seslenir gibi oldu. Ayamadı. Ama üçüncü gece çöplerin üstünden kavradı leylakları. Çekip bileğinden, eve getirdi.
Yorgun bir aşk işçisi gibi solgun leylaklar... Karşı komadı.
Sabaha kadar ışığı yandı odasının. Oktay uyumadı.
Oktay sabaha karşı her eve dönüşünde, sarışın, kumral,
esmer kaldırım serçeleriyle selamlaştı. Ve resmini yaptı,
çöpe atılan çiçeklerin.
Paris ressamların düşlerinde, bir sevgilidir...
uyur yatağında Seine'in.
Kokusunu yitirmeden çöpe atılmış bir demet menekşedir.

II

Oktay'ın resimlerinde çöpe atılmış çiçekler. Resimler vitrinde.
Akşamın serinliğinde, başı dönerek seyrediyor hünerini.
Birden ışıldıyor tuvalde, bir sokak kızının elleri. Gözleri bir kaldırım serçesinin. Ve sanki mırıldanıyor: "Seine Paris'in sevgilisidir. Ama her gün onu bırakıp gider."
Oktay resimlerine bakıyor yeniden. Kumral, sarışın, kızıl saçları savruluyor aşk işçilerinin. İşte Yvette... İşte Marie... Hepsini tanıyor. Başı dönüyor... başı dönüyor.

III

Ressamların düşüdür Paris. Her sokak yeni bir resim.
Oktay yeniden boyadı her gün Seine'i. Ama bir daha
çiçek resmi çizmedi.

DUTTAKİ MENDİL

Adım Karabet. Karapete der Kürtler. Destanlar söylerim. Beyler gocunur dediklerimden. Kimi kez ben söyler ben dinler bir dengbêjim. Pas tutmaz sesim: Hay!.. Hay!.. Benim halkım 'Hay' diye anar kendini.

Harputluyum. Harput'ta bağlar birbirine karışırdı. Ela gözlü Türk kızıyla kara yağız Ermeni delikanlısına, maviş ahçikle kumral civana sınır konmuştu yalnız. Suç Aslı'nın mıydı, Kerem'in mi? Kim bilsin?

Harputluyum. Bir zamanlar en uzun destanlarını söyledim Kürtlerin, Hayların... Savaşları övdüm, beyleri. Usandım. Ermenice'nin bülbülü de yetmedi yüreğime:

"Uç bülbül o bahçeden bu bahçeye...
Anlat gülümün güzelliğini
Uç bülbül bu bahçeden o bahçeye
Selam söyle o yâre..."

Harputluyum. "Doğum sancısı çeker toprak baharda. Ve kamışların ucundan alev saçlı bir delikanlı doğar..." Şadiye bilir bu söylenceyi.

Yine de şaştı Bardutta'yı gördüğünde. On yedi yıldız ışıldardı Şadiye'nin yüzünde.

Dondu kaldı Bardutta.

Söz kısa, aşk uzun.
Şadiye mendilini duta her attığında buluştular.
Ve delikanlının kızıl saçları ele verdi sevdayı.
Bardutta bir tümsektir Şadiye'yi beklediği yerde.
Şadiye bir türküdür dillerde:
"Ah Bardutta Bardutta, mendilim kaldı dutta..."
Ay battı, şafak attı daha gönlüm umutta... Kamışlar sallandıkça bir su kenarında, varla yok arası bir dumanda görünür alev renkli sakalları bir delikanlının, karışır
Kerem'in yalazlarına...
Adım Karabet. Dengbêjim.

KUŞ AĞIDI

Ayakları titrekti, gökyüzüne direkti.
Çhe Lazoğlu niye vurdun tsanokoyu. Yüreği de yürekti.
Hey Lazoğlu ne vurdun kınalı kuşu?
Gün geldi güneş uyanmadı. Çhe duyun sesimi!
Bir seher gün karardı! Çaldı ateşi tsanoko tüm dünyayı donattı...
Hey Lazoğlu niye kıydın!
Yandı yüreğim yandı... Karadeniz karardı.
E Lazoğlu... çağırdı da "ela ela" üç güzel çeşme başına... küçük kuşu kınaladı.
Narbülbülü hep şakırdı: "biri tuta, biri tsuva, biri zuğa...
Üç güzel çeşme başında!"
Seninkisi hangisiydi, ay mı, güneş mi, deniz mi...
Çhe Lazoğlu, Lazoğlu... Vurduğuna değdi mi?..

II

Aaa eey... Peçele çhe baltayı, ört örtüyü baltaya kirazcıklar korkmasın. Peçele çhe tülbentle... Kirazın gövdesinde kızcağız ağlamasın.
Kirazlar çiçeklenir aykırı dal üstüne, kızlar hep türkülenir
arsız sevda üstüne.
Bu arsız sevdalardan kaçıp da kuş mu olmuş? Ağaca ev mi kurmuş? Onun gözyaşları mı ağaçlardan damlayan... kirazdaki ince kız, söylesene nerdesin? Mundeşakis stibaginon? Ne zamana kadar susacaksın? Söyle neden, niye... Muşa, muşa...
Kızıl ağacın bu yanı kiraz... Aykırı dal üstüne kiraz çiçek açıyor sevdalar hep aykırı...
Sevdiğimiz kızlar nereye gizleniyor?

DOKTORDU CHE

Onu çocuklara bakarken gördünüz mü hiç. Nasıl bir sevinç vardı gözlerinde. Nasıl bir tutku. Nasıl bir çareyi bilip de...
Onu çocuklara bakarken gördünüz mü hiç. Neden kalmadı Küba'da, neden bilir misiniz yerleşmedi.
Çocuklar ölüyordu ilerde. Çocuklar açtı. Çocuklar... İşte.
Gözlerinde umut ve öfke, sürdü motosikletini, sürdü yaşamını sarpa. Yol boyu çocuklar onu bekliyordu.
Çantasında ilaç, çantasında şeker ve devrim ellerinde...
Sonra çocuklar... Sonra çocuk gülüşleri kanadı göğsünde.
Bir doktordu o...
Çocuklar And dağlarının tepelerinde onu selamlar.
O hep ordadır: Çantasında ilaç ve şeker, ellerinde devrim...
Ve göğsünde kanayan çocuk gülüşleriyle.

AŞK ŞİİRİ

–Osman'a–

Delikanlı bir şiir istedi. Sesi sıtmalı
ve incisini yitirmiş bir sedef gözleri.
Bir şiir diledi sevdiceğine. Okur okumaz görsün diye yüreğini.
Delikanlının sevdiceği bakılamamış göz rengi ve dizginsiz saçlarıyla ya Şirin'dir ya Leyla... Viyana'da. Delikanlının sevdiceği habersiz delikanlıdan. Delikanlı tepeden tırnağa karasevda. Tepeden tırnağa tutkunluk. Bir tef gibi gergin. Zilsiz bir tef, bir erbane. Yel değse yıkar inleyişi belki kenti. Yel değse...

Delikanlı bir çakırdikeni, Viyana'da.
Bir aşk şiiri istedi. Duysun diye sevdiceği.
Çakırdikeni kurur gider, direnir masmavi.
Aşklardan daha uzun yaşar aşk şiirleri.

GÜLO

Uzun saçlı uzun sakallı bir Yahudi,
yaklaşmış Gülo'ya,
Al bu parayı kızım demiş, ye canının çektiğini.
Gülo gebe
manavın önünde dikiliyormuş o sıra
aklında dağ yemişleri.

Gülo, Dersimli
mor saçları belinde,
Dersim'den cayamıyor ama
Dersim denince bir kemik çatırtısı,
ve bir çavuş düşüyor aklına.
Bu yüzden sığınmacı.
bu yüzden kampta.

Gülo'nun bebeğinin babası,
kilometreler aşardı iki çift söz için,
kilometreler aşardı,
bir kucak mor saçına Gülo'nun.
Gülo'nun bebeğinin babası, hemşerisi.

Gülo mırıldandıklarını yazsa,
Zazaca yazan ilk kadın şair olacaktı.
Olmadı!
Elini ayağını buz etti,
kımıldamaz etti gövdesini ilaçlar,
kemik çatırtısını unutturamadı.

Bir sabah
aldı bebeğini Gülo kucağına
gitti

Ne yapacağını şaşırmış biri var şimdi,
dağ yemişlerini sayıklıyor,
oğlunu, sevdiğini yitirmiş bir Dersimli.

DİLİ KİLİTLENDİ

Masal bilmezdi,
ona anlattıkları,
esirgeyen örtüsüyle gecenin
göçenlerdi.

Ninni söylemediler,
çığlıkları, inleyişleri,
ele vermesin diye
analarının öldürdüğü bebeleri
dinlettiler.

Sonra yarım bir mektup geçti eline:
–nezarethanenin camında bir kuş
mavi
pencere daracık
tek demirli–

Unuttu tüm bildiklerini...

Konuştum
susmak anamın diliydi

AŞK ACEMİDİR

Bir zamanlar
gece yağmurlarının öptüğü gül yaprakları selamlardı beni.
Yağmurlar ağrılar gibi dindi.
Bir eksik şarkı esip duruyor bahçelerde şimdi:
Ölüm kibirlidir, aşk acemi.

Güneşi hiç görmemiş çiçeklerin kokusu çağırır geceyi. Orada, uzak güneyde, bu kokuyla sarsılır karanlık. Sevgiliyi öven şarkılar ışıldar ufukta: Ya leyl, ya habibi, elbi elbi... Ne gecenin umurundadır, ne sevgilinin... Yalnızların incinir yüreği:
Ölüm kibirlidir... Aşk acemi.

Altın parçaları gibi sarkar da dallardan iğde, kokusu anımsamaz çiçeğini. Söyle hangisinden yanasın... Hangisi daha sevgili. Dudağında dilinde dolaşan buruk tat mı, baş döndüren koku mu? Söyle özlediğin hangisi? Aşk mı acemi yoksa... Ölüm mü kibirli?

Bir zamanlar gece yağmurları öperdi gülleri...

ADSIZ BİR OZAN

Bir soruyla büyütüldü o: 'Sevmek beş duyunun altıncısı mı?'
Sonra haykırarak sordu: 'Sevmek ne sevişmek ne?'
Bir yönerge sunuldu her sabah uyandığında: 'Paylaş, paylaşmak mutluluktur.' Acısını paylaşacak kimse yoktu, mutluluğunu ondan çaldıklarında. Beslendi ışık demetleriyle, renk damlalarıyla. Beslendi şarkı kırıntılarıyla. Bir koza ördü ışık, renk ve müzikten. Kanatlara hazırlandı.
Kozayı delemedi.

Bir soruyla büyütüldü o. Bin soruya gömüldü.

BERRİN'İN KIZI PELİN

Dün akşam ergen bir kız uçuverdi.
Sevda mıydı havalandıran onu? Yoksa hiçbir diyezin hafifletemediği yüreğinin kemanı mı? Havalandı karanlığa...
Geceyi severdi.
Geceyi severdi. Karanlık örterdi bütün kederleri. Eksiklikleri ve kırgınlıkları. Çevresinde her şey, durmadan onarırdı kendini. O görürdü. Yalnız o bilirdi, insanların yaşamlarını bir yanı eksik bir çömlek gibi, çatlak bir bardak gibi kullandıklarını. Çirkindi kararması gümüşün
ve kristalin çıt diye...
Dayanılmazdı.
Dün akşam ergen bir kız... Elinin altında ona bağışlanmış yaşam, düşündü durdu. Neydi paketin içindeki? Gümüş bir bilezik mi... Kararırdı zamanla. Bir kristal lalelik mi yoksa? Çıt diye... Ya her dudağın buğulanmasına yol açacak bir kadehse? Ya da bir toprak çanak. Işıltılı sırla kaplı. Nasıl çizilirdi gün geçtikçe. Ah zavallı!

Neydi paketin içindeki? İnsanların durmadan onardıkları yaşam. Gün ışığında hep aksayan. Öyle kullanılmış kaba saba... bir türlü atılamayan bir yana. Ah gece ne ışıltılı bir kadife. Örter tüm kabalıkları.
Dün akşam ergen bir kız açmadı elindeki yaşam paketini. On ikinci kattan fırlatıp attı.
Dün akşam ergen bir kız uçuverdi.
Onu havalandıranı herkes sevda sandı.

ESKİŞEHİR ŞİİRLERİ

Kıvılcımlar yay çizerdi gecede
savurdukça küreğini ateşçi
kıvılcımlar ilerlerdi
(Sabah
çocuklar
rayların arasından toplardı
sıcaklığını yitirmiş ateşleri)

Kara kuru bir çocuktum,
bana benzer çocuklar çalardı kapıları,
ellerinde torbalar:
"Hanım kömür ister misin?"
(Ben de yastıkları vururdum sırtıma
ve yansılardım yaşıtlarımı)
Annemin gözleri kıvılcımlanırdı
kıvılcımlar çizerdi geceyi
yükselirdi sesi
makasa giren lokomotifin
(Rayların üzerinde çocuk ayakları
rayların üzerinde
savaş yılları)
Ateşçinin küreği
ne çok yıldız savururdu geceye
ne çok ekmek...

II

Ben küçükken
(Bütün kusurlarım görünür
söz ederken kendimden...)
doğduğum şehirde
(Ne çok masalı saklayan bir
oyuncak
sürüklenir derenin birinde)
pelin biterdi her bahçede
kokusu acı
çiçeği sarı
(Küçük bir taş fincandı
ninemle kahve içtiğim.
Babamın fincanıma kattığı
sıcak bir acıydı.)

Nerde bilmem ninemin mezarı

(dargındım babama
söylemek zor
annemin kefeni solmamıştı)

babam da bana dargındı.

III

Ay battı.
Sabahı şakıyor adı unutulmuş bir kuş:
“kabarıyor kavakların
gümüş tomurcukları
yaklaşıyor göçmen kuşlar
kanatlarında bahar...”

söyle ey geceyi bölen
ne kaldı ömrümden...

Ay battı,
eklendi Sarı Su’ya...
kar suları,
huzursuz uykularda delikanlı.

Gecemi bölen ne,
tedirgin ömrümde.

YENİDEN BABAEVİNDE

İttim açılmadı kapı
ittim açılmadı
Çitten atladım
bahçeyi ot bürümüş
çardağın altı boş

Asma kocamış, seyrelmiş salkımları
Elimi uzattım
mosmor güldü
sonra avcuma döküldü taneleri
ılık, buğulu...
...ekşiden çok buruktu

Sis bastı bahçeyi
kapı gıcırdadı
Annem seslendi
Ve yaklaştı
koştukça eteklerinden elmalar yuvarlanan
kardeşlerimin ayak sesleri

II

Beşi bitirmiştim
Temiz bir elbise giydim
Ölmek istiyordum
Mis kokulu bir çarşaf serdim yatağa

"Okuduğu yeter" demişler
"patlıcan biber kızartmayı öğrensin biraz da."
Benim yarınımı konuşmuşlar
komşuları babamla

Hiç patlıcan kızartamadım
sonra

Parmaklarımdan
babama benzer bir damadın
kanı sızar hâlâ

GÜN DÖNÜMÜ

Bir de baktım kızarıyor bir pus üzerinde dalların.
Demek nevruz, demek yapraklanması yakın ağaçların,
utancın rengi mi vurmuş göğe...

Ben
on beşindeyim aynaya bakmasam
kanım damarlarımda deli
peşimde hep ayak sesi
bahçenin çitinde dört nala atın biri...

Bir de baktım kızıl bir pus
üzerinde kuru dalların

YAZ SONU İÇİN BİR DENEME

Duymuyorum kuş cıvıltılarını. Yaz geçti. Günü ne kadar erkene ayarlarsam ne bir kırlangıç kanadı, ne bir karatavuk. Yalnız yaldızlı bir akşam ışıltısı iğde dallarında. Buzlu bir serinlik ve kargaların yorulmaz gagaları. Evin önü ceviz... yaz geçti.

Bahçelerde güz çiğdemleri. Bizimki gül. Dağılan yapraklar rüzgârla. Sanki bir düğün evi. Bir karaltı gelip dikiliyor. Mutallıp'tan bu yana. Bir ince kadın. Örtmesi yitirmemiş parlaklığını. Elleri kınalı mı... yetişemedim. Yetişemedim. Yaz geçti.

Dallarında dağılıp kalmış üzümler, kuş gagalarıyla dağılmış incirler. Balları yitik petekler...
Bağ bozgunu.

İmrenmeden mi ibaret ömrümün özeti.

II

Duymuyorum kuş cıvıltılarını. Yitik horozunu arıyor bir kadın.
Yitik bir geçmişten çıkagelmiş. Umudunu arıyor, geçmişini.
Bahçıvanlar gülüyor. Yaz kaçırılmış.
Sabahı erkene ayarladım. Yıldızlar ışıyor daha.
Orada, uzakta genç bir kadın. Avlunun alacakaranlığında incecik gölgesi. Yıldıza bakıyor. Çocukluğunu izler gibi. Yaz kapatılmış dört duvara.

Duymuyorum kuş cıvıltılarını. Geçen karayeldir belki...
Belki saksağanın telekleri. Nedir değen yüzüme?
Nedir bu yorulmaz gagalar?

Yaz geçti, kesin cevizi.

ANIMSAMALAR

Tek çocuk olduğum günler gibiydi. Yaz tenhası cami avlusunda o öğle saati, annemin tabutuyla...
Annem, yıkadığım bir mum bebekti. Kendine ve bana yabancı. Yabancı son yıllarda tüm çektiklerine. Güleç ve dingin. Ne ellerinin kınalanmasına bir şey dedi ne küpelerinin alınmasına.
"Zaten hep uysaldı" sözü uymaz ki ona.

Tek çocuk olduğum günler gibiydi. O yaz öğlesi, gölgeli, loş, taş avluda.
Annemi kıskandım elbet. Kıskandım bacılarıma bağışladıklarına. Bana yalnız gözyaşları kaldı. Ölmüş görmüştü beni. Düş denemezdi karabasan da. Helva dağıtmış gece boyu sokak sokak. Şaştık sabah, öyle bir töre yok ki. Üstelik ağıt da yakmış. Ah ince İstanbul kızı.
Kızlarının biri sana benzemedi.

Tek çocuk olduğum günlere kavuştum, annemin tabutuyla.

II

Şimdi o Ispartalı candarma görüşçü listesi yazıyordur.
İçinde ağır bir sıkıntı. Neredeyse terhisi geldi.
Gezilmemiş bir İstanbul kalacak ardında.
Memleketteyse ne bahçe, ne tarla. Kardeşler de
birbirine tutkun değil. "Eh ne yaparsın her şey parayla!"

Ispartalı candarma, eğilip sevmek istese bir çocuğu
yapamaz. İçerde çocuğuna hasret o kadar kadın,
kapının önünde ne kadar ana...
Şimdi eteğini düzeltiyor bir genç kız, görüşçüsü
sevinsin diye. Bir boncuk ekleniyor bir sallamaya.

Nerdesin sen şimdi?
Ne düşlerime giriyorsun ne kaygılarıma.

MOLA

İki serçelik ağaçtı,
akasya,
gölgesindeydi çocukluğum,
güneş çekildi.

Büyümek
dört nala bir süvari.
Terhis oldu,
fiyakası bitti.

Kocamak
ölmüş bir kedi hayaleti.

Kim özleyecek şimdi gençliğimi?

İÇİNDEKİLER

YAZIT 9
SİPERDE 10
DUT AĞACI 11
KENGER 15
ANA 16
KAHVALTI 18
ÇIĞLIK 19
GÜLBEZEK PENCERE 20
EKMEK KIRIĞI 21
CEVAPSIZ 22
KAFKASLI 23
BOŞNAK GELİNİ 24
OKTAY GÜNDAY'IN BİR RESMİ 26
DUTTAKİ MENDİL 28
KUŞ AĞIDI 30
DOKTORDU CHE 32
AŞK ŞİİRİ 33
GÜLO 34
DİLİ KİLİTLENDİ 36
AŞK ACEMİDİR 39
ADSIZ BİR OZAN 40
BERRİN'İN KIZI PELİN 41
ESKİŞEHİR ŞİİRLERİ 43
YENİDEN BABAEVİNDE 46
GÜN DÖNÜMÜ 48
YAZ SONU İÇİN BİR DENEME 49
ANIMSAMALAR 51
MOLA 53